

Arrest

nr. 234 969 van 8 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse herkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 december 2017 België binnen met een paspoort en verzoekt op 2 januari 2018 om internationale bescherming. Op 27 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en een geregistreerd vluchteling bij UNRWA te zijn. U bent geboren in Khan Younis en woonde daar vervolgens tot 22 maart 2012 in de Adgad-straat van de Al-Amal wijk, in het ouderlijk huis. Van 22 maart 2012 tot juni 2012 verbleef u in de gevangenis van de interne veiligheidsdienst. Vervolgens bleef u van juni 2012 tot augustus 2012 onder huisarrest in uw ouderlijk huis. In augustus 2012 kon u ontsnappen aan uw huisarrest. Na één nacht bij uw zus D. (...) in Khan Younis verbleven te hebben ging u naar uw neef A. E. (...), die op een boerderij in Beit Hanoun woonde. U verbleef daar tot begin oktober 2016 en de laatste periode voor uw vertrek uit Gaza op 16 of 18 december 2016 verbleef u samen met uw broer S. (...) in een huurhuis te Rafah. In het schooljaar 2010-2011 was u begonnen met uw studies sportwetenschappen aan de Universiteit Al-Aqsa te Khan Younis, maar omwille van uw problemen diende u uw studies op 22 maart 2012 stop te zetten. In Gaza deed u aan atletiek en werkte u ook als jeugdtrainer, hiernaast zou u enkel op de boerderij van uw neef Ahmed gewerkt hebben voor kost en inwonen.

Tijdens uw studies aan de universiteit had u een meisje leren kennen die samen met u studeerde, K. K. (...). Jullie hadden gewoon een vriendschappelijke relatie en op 22 maart 2012 zaten jullie samen op het strand, op 500m van de universiteit, wat te praten. Opeens kwam er echter een jeep van Al-Qassam aangereden, stapten zes mannen uit en namen ze u mee. U werd geblinddoekt meegenomen naar een begraafplaats en daar geslagen en met een mes in uw buik gestoken, waarna ze u vroegen wat jullie relatie was en zeiden "durf nog een keer met haar af te spreken". Hierna belde u uw broer S. (...), die u vervolgens ter verzorging meenam naar het ziekenhuis Nasser. Blijkbaar de oom van uw geliefde, ene Ka. K. (...) die een verantwoordelijke was bij Qassam, K. (...) bij haar thuis vergiftigd, waarna zij naar hetzelfde ziekenhuis als u was overgebracht en daar terug bij bewustzijn kwam. U heeft K. (...) nog gezien in het ziekenhuis, maar op een gegeven moment was haar oom Kam. (...) het ziekenhuis met drie andere mannen binnengevallen en heeft hij K. (...) ter plaatse doodgeschoten. Na dit incident was er chaos in het ziekenhuis en kwam de politie ter plaatse, waarop u en uw broer naar huis besloten te gaan. Later kwam u te weten dat de oom van K. (...) blijkbaar niet kon verdragen dat zijn nichtje met een jongen aan het strand durfde te gaan zitten en had hij schrik dat dit zijn reputatie zou schaden. Hoewel u en K. (...) in principe niets verkeerd hadden gedaan, had Ka. K. (...) hier een erezaak van gemaakt en bleek dat hij ook u wou vermoorden.

Dezelfde dag, een uur nadat u het ziekenhuis verlaten had en terug thuis was aangekomen, werd u bij u thuis door de interne veiligheidsdienst gearresteerd met betrekking tot de zaak van K. K. (...) en werd u geblinddoekt overgebracht naar hun gevangenis. Zonder dat uw familie wist wat er met u gebeurd was, werd u gedurende drie maanden vastgehouden in een ondergrondse isoleercel. Hoewel men tegen u zei dat ze u vasthielden voor uw eigen veiligheid, om niet vermoord te worden, en om te wachten tot de familie van K. (...) gekalmeerd was, geloofde u hier niet veel van aangezien zij u tijdens uw vasthouding elke dag ondervraagden en mishandelden. Blijkbaar was niet alleen uw familie niet op de hoogte van uw vasthouding, maar wist Ka. K. (...) evenmin dat u vastgehouden werd door de interne veiligheidsdienst. Gedurende uw vasthouding zou Ka. K. (...) immers meermaals bij uw ouderlijk huis zijn langsgekomen, op zoek naar u, waarbij hij uw familie had geslagen, bedreigd en zei dat hij u zou vermoorden en ging blijven zoeken. Omwille van het conflict tussen Hamas en Israël, had men in juni 2012 de gevangenis geëvacueerd, werd u vrijgelaten en bij u thuis onder huisarrest geplaatst, waarbij u uw woning niet mocht verlaten en de interne veiligheidsdienst u meermaals per dag kwam controleren.

Twee maanden later, toen er in augustus 2012 opnieuw conflicten waren tussen Hamas en Israël, besloot u aan het huisarrest te ontkomen. Na een nacht bij uw zus D. (...) verbleven te hebben, vluchtte u uiteindelijk naar de boerderij van uw neef A. E. (...) in Beit Hanoun. Op uw broer Kh. (...) na, wist niemand anders dat u daar verbleef. Tijdens uw verblijf in Beit Hanoun, zou Ka. K. (...) een viertal keer bij uw ouders zijn langsgekomen op zoek naar u, waarbij hij uw familie bedreigde en mishandelde. Daarenboven zou uw broer Kh. (...), die lid is van Fatah, in 2014 of 2015 ook 40 dagen zijn opgesloten de interne veiligheidsdienst. Hoewel hij officieel beschuldigd werd van 'betrekkingen met een partij', vermoedt u dat dit eerder omwille van uw problemen was. Omdat uw ouders telkens lastiggevallen werden door Ka. K. (...), besloten zij in 2016 te verhuizen naar Al-Wosta. Omdat u uw woning in augustus 2012 verlaten had en u uw huisarrest geschonden had, werd er in 2014 à 2015 ook een proces tegen u opgestart voor de rechtbank. U werd opgeroepen om te verschijnen voor de rechtbank, maar omdat u niet kwam opdagen werd u in 2017 bij verstek tot een celstraf van vijf jaar veroordeeld.

Omwille van bovenstaande problemen met de familie van K. K. (...), had uw vader de voorzitter van Hamas, nl. Ismail Haniya, angesproken en hem de situatie uitgelegd. Op zijn initiatief werd er een verzoeningscommissie gevormd onder het voorzitterschap van A. A. O. (...). Zij zijn naar de familie van K. (...) gegaan en hebben daar tegen haar oom gezegd dat hij een fout had gemaakt door het meisje te vermoorden terwijl zij onschuldig was. De oom had echter tegen de verzoeningscommissie gezegd dat dit niet klopte en hij u nog altijd wou vermoorden. Toen de verzoeningscommissie later nog een tweede keer bij de familie van K. (...) wou langsgaan, werd dit initiatief door hen geweigerd.

U bleef uiteindelijk verschillende jaren bij uw neef in Beit Hanoun wonen, maar begin oktober 2016 besloot u Gaza te verlaten en ging u in eerste instantie naar een huis dat uw broer S. (...) gehuurd had in Rafah. Uw broer Kh. (...) had een kennis die werkte aan de grensovergang van Rafah, een corrupte majoor, die - mits smeergeld - u wou helpen de grens over te steken. Op 16 oktober 2016 had u een eerste poging ondernomen om de grens over te steken, maar deze was mislukt omdat Egypte de grens gesloten had. Bij uw tweede poging, op 18 december 2016, slaagde u er wel in Gaza te verlaten en door te reizen naar Egypte. Na twee maanden in Egypte op zoek te zijn geweest naar een smokkelaar, reisde u uiteindelijk verder naar Libië. In Libië werd u ontvoerd en opgesloten door een militia, maar na vier maanden werd u opnieuw vrijgelaten. Hierna reisde u met de boot van Libië naar Italië, vanwaar u vervolgens verder reisde naar België. U kwam hier aan op 22 december 2017 en diende hier op 2 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

In 2018 zou uw zus H. S. H. M. S. (...) Gaza verlaten hebben. Omdat zij in hetzelfde gebouw woonde als de familie van K. K. (...), zou zij na uw vertrek uit Gaza ook lastiggevallen zijn geweest door deze familie. Uw zus is ook naar België gereisd en heeft hier net zoals u een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort voor. Hiernaast legt u ook nog een kopie van volgende documenten voor: identiteitskaart, twee oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst, een document betreffende uw huisarrest, een convocatie van de rechtbank, een oproepingsbrief van de politie, een attest van de universiteit, uw geboorteakte, UNRWA-kaart, enkele medische attesten, krantenartikelen betreffende de dood van K. K. (...) en de websitelinks hiervan en enkele vertalingen van de door u voorgelegde documenten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en uit de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten en om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen (CGVS, p. 3 en 15). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. U gaf bovendien zelf aan dat uw situatie ondertussen veel verbeterd was ten opzichte van de periode van uw aankomst in België (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend

aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook, zo legt u uw UNRWA-registratiekaart voor, geeft u aan dat u bij de UNRWA geregistreerd bent als vluchteling van 1948, u naar UNRWA-scholen bent gegaan en jullie zowel voedselhulp als gratis medische hulp kregen van UNRWA (CGVS, p. 4, 12 en 16). Er dient dus onderzocht of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het *El Kott*-arrest (HJEU, C 364/11, *El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG - Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden". Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: "Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer: a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]".

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde *El Kott*-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u Gaza verlaten had omwille van problemen die u gekend zou hebben met de familie van K. K. (...). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u en K. (...) elkaar op 22 maart 2012 op de universiteit ontmoet hadden, K. (...) hierna naar huis ging en daar later door haar oom werd vergiftigd. U verklaarde ook dat u, nadat jullie afscheid genomen hadden en u de universiteit verliet, door een auto meegenomen werd naar een begraafplaats en u daar in elkaar werd geslagen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert u echter dat u samen met K. (...) op het strand zat, 500 meter van de universiteit, en jullie samen zaten toen een jeep met zes mannen aangereden kwam en zij op dat moment zowel u als K. (...) meenamen (CGVS, p. 19-20). Daarenboven verklaarde u bij de DVZ enkel dat u op de begraafplaats geslagen werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals

benadrukte dat ze u toen ook met een mes in uw buik gestoken hadden (CGVS, p. 19-21). Het is bijzonder opvallend dat u doorheen uw verhaal dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over wat er op 22 maart 2012 gebeurd zou zijn. Daarenboven is het hoogst opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat een verzoeningscommissie het probleem had proberen oplossen toen u in de gevangenis zat, maar dit niet lukte en zij telkens uit de gevangenis weggestuurd werden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Het is hoogst opmerkelijk dat u bij de DVZ beweerde dat zij telkens uit de gevangenis weggestuurd werden, daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat niemand van uw familie tijdens uw vasthouding iets over u wist en u op geen enkel moment aanhaalde dat een verzoeningscommissie zelfs naar de gevangenis gekomen was (CGVS, p. 19).

Hiernaast verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS ook dat u in 2012 naar de familie van uw moeder gevlucht was en u in augustus 2016 naar een neef van uw moeder ging die aan de grens woonde (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat u van augustus 2012 tot begin oktober 2016 bij een neef van uw moeder in Beit Hanoun verbleef en u begin oktober 2016 naar Rafah ging, waar uw broer S. (...) voor u een huis gehuurd had (CGVS, p. 8-11). Dat u ook over uw laatste verblijfplaatsen in Gaza dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt is hoogst opmerkelijk. Eveneens is het opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in eerste instantie beweerde dat u in 2016 bij verstek veroordeeld werd tot een celstraf van vijf jaar en u de timing hiervan later corrigeerde naar midden 2017 (CGVS, p. 29). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers dat u eind 2014-begin 2015 veroordeeld werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Hiermee geconfronteerd stelt u in eerste instantie dat u zich mogelijk vergist heeft met de cijfers, maar beweert u vervolgens dat het proces begonnen was in 2014-2015 en het vonnis in 2017 werd uitgesproken (CGVS, p. 29). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde u immers niet dat het proces eind 2014-begin 2015 opgestart werd, maar wel degelijk dat u toen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.2). Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met behulp van een tolk die het Arabisch machtig is en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Daarenboven gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat uw eerder interview bij de DVZ goed verlopen was (CGVS, p. 3).

Ten tweede kan er ook wat betreft de woonplaats van uw ouders een discrepantie waargenomen worden tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat uw ouders in 2016 omwille van uw problemen verhuisd waren van hun woning in Khan Younis naar het huis van uw grootouders in Al-Wosta, u geeft hier immers bij aan dat zij verhuisd waren omdat Ka. K. (...) hen bleef lastigvallen (CGVS, p. 4-5 en 26). In dat opzicht is het bijzonder opvallend dat u tijdens uw interview bij de DVZ, dd. 6 februari 2018, aangeeft dat uw ouders nog altijd in de Amal wijk te Khan Younis, in het ouderlijk huis, woonden (zie Verklaring DVZ, dd. 6 februari 2018, p. 5). Dat u bij de DVZ met geen woord repte over de verhuis van uw ouders en u verklaarde dat zij nog steeds in Khan Younis woonden, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde kan er ook nog een grote discrepantie waargenomen worden tussen de verklaringen die u en uw zus (S. H. M. S. (...)) in het kader van jullie verzoek om internationale bescherming afgelegd hebben. Waar u beweert dat uw relatie met K. K. (...) enkel een vriendschappelijke relatie was en er absoluut geen sprake was van een liefdesrelatie (CGVS, p. 19-20), beweert uw zus H. (...) dat u en K. K. (...) verliefd waren op elkaar en een relatie hadden (CGVS S. H. M. S. (...), p. 16-18). Het is bijzonder opmerkelijk dat u en uw zus onderling dermate uiteenlopende verklaringen afleggen over een dergelijk cruciaal element van jullie asielrelaas. Er kan dan ook verwacht worden dat u en uw zus onderling duidelijke en coherente verklaringen kunnen afleggen over jullie asielmotieven. Dat jullie daar niet in slagen ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Hoewel uw zus niet rechtstreeks betrokken was bij uw vriendschap met K. (...), kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat zij op de hoogte is van welk soort relatie jullie hadden. De problemen van uw zus zouden immers volledig voortvloeien uit uw problemen met de familie van K. (...).

Daarenboven is het ook hoogst opmerkelijk dat uw zus beweert dat u in Gaza in maart 2012 gearresteerd werd en u vervolgens ongeveer drie jaar vastgehouden werd in een gevangenis (CGVS S. H. M. S. (...), p. 18), terwijl u aangeeft dat u slechts drie maanden vastgehouden werd in de

gevangenis, u vervolgens twee maanden onder huisarrest verbleef bij uw ouders en u daarna ondergedoken verbleef bij uw neef in Beit Hanoun (CGVS, p. 19). Dat uw zus beweert dat u drie jaar in de gevangenis vastgehouden werd is onbegrijpelijk. Hoewel uw zus beweert dat zij in 2012 niets wist van uw problemen omdat zij op dat moment een intensieve ivf-behandeling kreeg en hierdoor niemand haar het slechte nieuws van uw problemen wou vertellen, kan deze uitleg allesbehalve overtuigen (CGVS S. H. M. S. (...), p. 18-19). Zelfs als uw zus hier in 2012 niet over zou zijn ingelicht, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat uw familie haar hier later wel over ingelicht zou hebben. Eens te meer daar u aangeeft dat u, na uw drie maanden in de gevangenis, van juni tot augustus 2012 onder huisarrest bleef in de woning van uw ouders en uw overige zussen u toen ook thuis kwamen bezoeken (CGVS, p. 19 en 25). Dat niemand uw zus, op eender welk moment, ingelicht zou hebben over uw situatie is volstrekt ongeloofwaardig. Uw zus is uit Gaza gevlucht om hier in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen op basis van problemen die volledig voortvloeien uit problemen die u in het verleden in Gaza gekend zou hebben. Van iemand die haar thuis, land, familie en vrienden achterlaat kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij beter op de hoogte is van de oorzaak van haar problemen en de redenen waarom zij haar land verlaten heeft en dat zij tracht hierover meer duidelijkheid te verkrijgen, indien niet voor dan wel na haar vertrek, en dit door zich onder andere te informeren bij haar familieleden, waaronder uzelf - jullie vertoeven immers allebei in België. Dat uw zus desondanks dergelijke foutieve en ontoereikende verklaringen aflegt over uw problemen, die de basis vormen voor de problemen die zij later gekend zou hebben, is onbegrijpelijk en ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven.

Ten vierde is de timing van uw vertrek uit Gaza hoogst bevreemdend te noemen. Hoewel u zelf aanhaalde dat u reeds vanaf 22 maart 2012 problemen had met Ka. K. (...) en de interne veiligheidsdienst, heeft u Gaza pas op 18 december 2016 verlaten en bleef u, nadat u in augustus 2012 gevlucht was van uw huisarrest, gewoon gedurende een periode van meer dan vier jaar bij uw neef in Beit Hanoun wonen (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u gedurende deze periode niet ondergedoken bleef in zijn huis, zo geeft u immers aan dat uw neef landbouwgrond had en u met hem meewerkte op zijn boerderij (CGVS, p. 9-10). Ondanks de door u aangehaalde gebeurtenissen en de door u voorgehouden vrees lijkt uw vertrek uit Gaza allesbehalve dringend te zijn geweest. U beweert hierbij dat er in de regio van Beit Hanoun allemaal landbouwgronden waren en u veilig was in de woning van uw neef omdat niemand van Hamas of Al-Qassam u daar kon bereiken (CGVS, p. 10). Hoewel de regio van Beit Hanoun mogelijks een afgelegen gebied is met landbouwgronden, is het echter weinig aannemelijk dat dermate machtige groeperingen als Hamas of Qassam u daar niet konden grijpen. Dat Ka. K. (...), die volgens u een hoge functie had bij Al-Qassam (CGVS, p. 22), u gedurende een periode van vier jaar niet zou hebben weten lokaliseren in Beit Hanoun is bijgevolg evenzeer weinig aannemelijk. Eens te meer daar u gewoon bij één van uw familieleden verbleef. Dat u doelbewust wachtte tot eind 2016 om Gaza te verlaten, en u sinds augustus 2012 persoonlijk geen problemen meer kende, relativeert in ernstige mate de door u voorgehouden vrees en doet tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan na uw vertrek uit Gaza, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas. Zo heeft u sinds u in België bent geen navraag meer gedaan over de problemen die u in Gaza gekend zou hebben en stelt u hierbij dat u niet aan het verleden wil denken (CGVS, p. 30). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een verzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite doet om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van zijn problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van de door u ingeroepen vrees.

Tot slot dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft de oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst, de politie en de rechtbank en het document betreffende uw huisarrest dient te worden opgemerkt dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielfrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen, volstaan deze documenten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven betreft het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten überhaupt niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en dragen aldus een zeer geringe bewijswaarde. Wat betreft de

krantenartikelen over de dood van K. K. (...) dient te worden opgemerkt dat deze geenszins een bewijs vormen voor de door u aangehaalde problemen. In deze krantenartikelen zou immers op geen enkel moment verwezen worden naar u (CGVS, p. 15).

Bijkomend legt u ook nog enkele medische attesten voor ter staving van de fysieke letsels die u opgelopen zou hebben omwille van uw problemen en de psychische problemen waaraan u zou lijden. Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Uw medische/ psychische toestand en de bijhorende medische attesten kunnen bijgevolg uw geloofwaardigheid niet herstellen.

Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde verwondingen of psychische aandoeningen, blijkt uit de neergelegde medisch rapporten, hoe dan ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat zou geweest zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien dateert het meest recente attest van maart 2018 en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelfs aan dat u uw situatie ondertussen veel verbeterd was ten opzichte van uw aankomst in België (CGVS, p. 15).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliësch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliësch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken (COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018). Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die

vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo zou u zelfs de kans gekregen hebben om twee jaar te studeren aan de universiteit. Daarnaast zou u als atletiektrainer en op de boerderij van uw neef ook al enige professionele ervaring hebben kunnen opdoen (CGVS, p. 11-12). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Gaza opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven uw ouders, broers en zussen momenteel nog steeds in Gaza. Daarenboven zijn uw ouders nog altijd eigenaar van hun woning in Khan Younis en wonen uw zussen ook in hun eigen woningen (CGVS, p. 5 en 7). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza in uw ouderlijk huis of bij een van uw zussen onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven ontvangt uw broer S. (...) momenteel nog altijd een inkomen van de Palestijnse Autoriteit, werkt uw broer Kh. (...) in Cairo, Egypte, voor het bureau van M. D. (...) en werken de echtgenoten van uw zussen ook (CGVS, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook dat er enige solidariteit is binnen uw familie en dat jullie elkaar ondersteunen (CGVS, p. 5). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Gaza over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij een terugkeer redelijkerwijze kan steunen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact

gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden,

behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS, p. 16) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens is verzoeker van oordeel dat *in casu* sprake is van machtsoverschrijding en van een schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

Verzoeker stelt te voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij als Palestijns vluchteling geregistreerd is bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg beoordeeld dient te worden in toepassing van artikel 1, D van

het Verdrag van Genève. Hij betoogt dat hij in toepassing van artikel 1, D, lid 1, van het Verdrag van Genève in eerste instantie dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Gezien de doelstelling van voormeld artikel 1, D de verhoogde en continue bescherming van Palestijnse vluchtelingen verzekeren is, zo stelt verzoeker, dient onderzocht te worden of hij van rechtswege kan ingesloten worden in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève. Dit is het geval wanneer de bijstand van UNRWA “om welke reden dan ook is opgehouden”. Verzoeker verwijst naar de interpretatie van deze zinsnede zoals uiteengezet door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, Mostafa Abed El Karem El Kott, Chadi Amin A Radi, Hazem Kamel Ismail/Bevandorlasi es Allampolgarsagi Hivatal) en gevolgd door UNHCR in de “*Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” van 2013.

Vervolgens vat verzoeker de motieven samen op grond waarvan de commissaris-generaal hem heeft uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker is echter van mening dat hij *ipso facto* erkend moet worden als vluchteling, aangezien hij zwaar getroffen werd door leden van Al-Qassam en gedwongen werd het UNRWA-mandaatgebied te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het arrest *El Kott*. Verzoeker voert aan dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met zijn profiel, namelijk een man die met een meisje contacten had zonder toelating en ook behoort tot de familie van een lid van Fatah (zijn broer K. werd volgens verzoeker gedurende 40 dagen opgesloten omdat hij lid is van Fatah). Uit het dossier blijkt niet dat de commissaris-generaal onderzocht heeft welke risico's familieleden van een lid van Fatah en doelwit van een bloedwraak in Gaza lopen ten aanzien van Hamas en Al-Qassam, kern van verzoeker asielrelaas. Er is geen specifieke COI terug te vinden in het administratief dossier. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekort geschoten is in zijn onderzoeksplicht, vervat in artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), zoals omgezet in artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook niet voldaan heeft aan de samenwerkingsplicht zoals door het Hof van Justitie in het arrest *M.M.* wordt uiteengezet. Het feit dat de commissaris-generaal zijn relaas niet geloofwaardig acht, ontslaat hem niet van de verplichting te onderzoeken of hij zich in een situatie van persoonlijke onveiligheid bevindt bij terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA, aldus verzoeker, die te dezen verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Verzoeker verwijst voorts naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), meer bepaald het arrest *I. v. Zweden* van 5 september 2013 en het arrest *R.J. v. Frankrijk* van 19 september 2013. Hieruit blijkt volgens hem dat wanneer de aanvrager van internationale bescherming een gedetailleerd medisch certificaat indient, onnauwkeurigheden of zelfs een gebrek aan geloofwaardigheid van het verhaal niet kunnen volstaan om het risico van behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, zoals gestaafd door de medische bevindingen, uit te sluiten. Verzoeker haalt tevens het arrest nr. 244.633 van 26 maart 2019 van de Raad van State aan waarin geoordeeld werd dat onvoldoende onderzoek gedaan werd naar de medische attesten die werden neergelegd. Verzoeker wijst in dit verband op het beginsel van het voordeel van de twijfel en de voorwaarden die daarvoor in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet worden gesteld. Hij stelt dat een gebrek aan geloofwaardigheid niet noodzakelijk de uitkomst van de asielaanvraag hoeft te bepalen en dat de documenten altijd moeten worden geanalyseerd vooraleer besloten wordt tot een algemeen gebrek aan geloofwaardigheid. Volgens verzoeker neigen de Nederlandstalige kamers van de Raad ertoe documenten af te wijzen zonder onderzoek. Hij wijst erop dat in een bij het verzoekschrift gevoegde nota van Nansen wordt uiteengezet waarom dit niet kan worden aanvaard.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de commissaris-generaal artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft daar het door hem neergelegde medisch attest van 30 maart 2018 volgens hem vaststelt dat hij vervolging heeft ondergaan. Verzoeker wijst op de volgende vaststellingen in dit medisch attest: “*Cicatrice d'une dizaine de cm sur le flanc droit et la cuisse droite dues à des coups reçus à gaza*”, “*la présence de symptôme traduisant une souffrance psychologique*” en “*Syndrome post-traumatique très important*”. Bovendien heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker geen rekening gehouden met de emotionele sfeer gedurende zijn interview.

Verzoeker is voorts van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan volgens verzoeker aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Verzoeker verwijst naar rapporten van Nansen van 2019 over de Palestijnen in Gaza. De humanitaire situatie in Gaza, die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en komt het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er sprake is van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. Ingevolge de restricties opgelegd door Israël evenals de verminderde humanitaire internationale hulp en de verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit staat de economie in Gaza ondertussen op instorten. Gaza wordt, sinds de overwinning van Hamas, door Israël beschouwd als "vijandige entiteit". Het gebied wordt daarom, tot op de dag van vandaag, hermetisch afgesloten. De blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt een collectieve bestraffing uit van de bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker. De collectieve bestraffing van de burgerbevolking in Gaza, in de vorm van de blokkade en regelmatige aanvallen door de Israëlische autoriteiten gericht op de burgerbevolking en essentiële infrastructuur, heeft er volgens verzoeker voor gezorgd dat de burgerbevolking van Gaza in onmenselijke omstandigheden leeft in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing argumenteert dat hij zich bij terugkeer niet in een onmenselijke situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM zal bevinden, laat verzoeker gelden dat het EHRM in zijn onderzoek of humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden. In zeer uitzonderlijke omstandigheden wordt een staat in dat geval verantwoordelijk gehouden voor dergelijke omstandigheden. Dit is de redenering die in het arrest *N.* wordt vooropgesteld. In het omgekeerde geval wordt er een hogere beschermingsstandaard tegen een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM opgelegd aan de verdragsluitende staten, zo betoogt verzoeker. Dit is de benadering gehanteerd in het arrest *MSS*, waarin het EHRM besloot een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, zijnde asielzoekers. In dat geval dient rekening gehouden te worden met de mogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, huisvesting, de kwetsbaarheid voor slechte behandeling en een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. De draagwijdte van het arrest *MSS* beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest *Sufi & Elmi* stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de *MSS*-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Onder verwijzing naar informatie van Amnesty International stelt verzoeker dat de Israëlische autoriteiten recentelijk aankondigden dat ze de elektriciteitstoevoer naar Gaza verder zullen beperken en dat dit zal leiden tot een humanitaire catastrofe.

Verzoeker vervolgt dat de humanitaire crisis in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en weerkerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve bestraffing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van fundamentele mensenrechten en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten zoals het recht op leven, het recht op fysieke integriteit, drinkbaar water, elektriciteit, vrijheid van beweging, enzovoort zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De benadering van het arrest *MSS*, zoals bevestigd in het arrest *Sufi & Elmi*, dient naar mening van verzoeker dan ook op voorliggend geval toegepast te worden. Verzoeker besluit dat gezien de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire

levensbehoeften voor de volledige bevolking in Gaza die het slachtoffer is van de blokkade en in een openluchtgevangenis moet zien te overleven, en gezien het uitblijven van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, kan geconcludeerd worden dat een persoon verplichten terug te keren naar een dergelijke onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie, een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Verzoeker benadrukt dat hij persoonlijk het slachtoffer van deze politiek is, zowel op veiligheids- als humanitair vlak. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud blijkt volgens verzoeker dat hij tot de kwetsbaarste groep onder de Gazaanse bevolking behoort nu zijn familie beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van UNWRA en hij samen met zijn broer instond voor het onderhoud van het hele gezin, doch zeer weinig verdiende. Verzoeker citeert vervolgens uit de arresten nrs. X en X van respectievelijk 7 augustus 2015 en 16 februari 2017 van de Raad. Uit dit laatste arrest volgt volgens verzoeker dat de Raad van mening is dat de terugkeer naar Gaza problematisch is. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort. Het Commissariaat-generaal stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben Egyptair gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende checkpoints waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een 'unpredictable gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aangetoond moet worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder

controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan de commissaris-generaal concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied.

Verzoeker vervolgt dat het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen een voldoende grond is voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest *Salah Sheekh* en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Tot slot argumenteert verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, aangezien hij een groot deel van de aangevoerde argumenten van de bestreden beslissing weerlegt.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de Nansen Note 2019/1 "*Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag*" (stuk 2) en de Nansen Note 2018/03 "*Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*" (stuk 3) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij haar nota met opmerkingen voegt verwerende partij de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019*" van 1 april 2019.

2.2.3. Op 10 maart 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 en de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 (update) voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019.

2.2.4. Op 14 maart 2020 en ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij de volgende nieuwe stavingstukken voegt:

- een medisch getuigschrift (stuk 1);
- een gedetailleerd medisch verslag van het UZ Gent van 5 maart 2020 (stuk 2);
- een attest van vzw Solentra (stuk 3);
- een klacht van de procureur-generaal van de Palestijnse autoriteit (met voor eensluidend verklaarde vertaling) (stuk 4);
- een attest van de wetsdokter met betrekking tot het overlijden van K. (met voor eensluidend verklaarde vertaling) (stuk 5);
- een bevel tot arrestatie na schuldigverklaring van 6 april 2015 (met voor eensluidend verklaarde vertaling) (stuk 6);
- een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Khan Younis van 26 maart 2015 (met voor eensluidend verklaarde vertaling) (stuk 7);
- een getuigenverklaring van de heer W. S. D. (gemachtigde van de familie H.) met betrekking tot intimidaties en doodsbedreigingen (met voor eensluidend verklaarde vertaling) (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, besluit de commissaris-generaal dat verzoeker onlangs de bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève nu (i) hij er niet

in slaagde de door hem aangehaalde problemen met de familie van K. K. aannemelijk te maken, (ii) het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, en (iii) zijn individuele situatie in de Gazastrook in het licht van de plaatselijke context behoorlijk is. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag, dat (ii) er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, en dat (iii) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

2.3.4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

2.3.4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 14, map met 'documenten', paspoort en fotokopieën van identiteitskaart en UNRWA-registratiekaart). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

Voor de vraag of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is, wijst de Raad op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a*), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoekster “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

2.3.4.2. De toepassing van deze voorwaarden

2.3.4.2.1. Het mandaat van UNRWA en de voortzetting van de activiteiten van UNRWA in het kader van zijn opdracht

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019, die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een

financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit de COI Focus "*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hen beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen om de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's, zoals daar zijn het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*" en het "*Job Creation Programme*", in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt hoe dan ook duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast

is uit te voeren. Verzoeker betwist dit niet en brengt zelf geen informatie bij op basis waarvan anderszins dient te worden geoordeeld.

2.3.4.2.2. Redenen buiten de invloed van verzoeker en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielvverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens (i) de mogelijkheid tot effectieve terugkeer, (ii) de algemene veiligheidssituatie en, in voorkomend geval, (iii) de persoonlijke staat van ernstige onveiligheid waarin de verzoeker zich bevindt, dienen te worden onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict, doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

2.3.4.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sināi en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 28 februari 2019, de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te

dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekers paspoort niet langer geldig is, doch dat verzoeker over een identiteitskaart en identiteitskaartnummer beschikt (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten', nrs. 1 en 2). Er zijn dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om opnieuw een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sināï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sināï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sināï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus "Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza" van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sināï Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sināï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sināï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "Comprehensieve Operatie Sināï 2018", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sināï in Sināï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sināï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sināï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sināï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro

reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, zoals verder zal worden uiteengezet. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij te dezen verwijst naar de arresten van de Raad met nr. X van 16 januari 2019 en nr. X van 7 februari 2019, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop verwerende partij zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.3.4.2.2.2. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15, map met 'landeninformatie', nr. 2, COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 5 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie "*Operatie Beschermd Rand*" startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van

brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019*" van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die op maandag 25 maart 2019 "*per vergissing*" vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 Palestijnen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op

22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia, waarbij ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een *drone* die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid.

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van vernoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van “*de Grote Mars van de Terugkeer*”.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“*zone-tampon*”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat er actueel geen sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden gevisieerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie aan die afbreuk vermag te doen aan bovenstaande analyse.

2.3.4.2.2.3. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

Nu de Raad op basis van de beschikbare informatie heeft vastgesteld dat de veiligheidssituatie en het niveau van het geweld in de Gazastrook actueel niet kunnen worden beschouwd als redenen buiten de invloed en onafhankelijk van de wil van verzoeker die verzoeker ertoe gedwongen hebben het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en/of verzoeker verhinderen ernaar terug te keren, dient *in concreto* en op basis van een individuele beoordeling van verzoekers verzoek te worden nagegaan of verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Een dergelijke beoordeling impliceert minstens dat (i) verzoekers socio-economische situatie, (ii) zijn vluchtmotieven en (iii) ieder ander element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie dat hem in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid plaatst, wordt onderzocht.

2.3.4.2.2.3.1. De socio-economische situatie van verzoeker in Gaza

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns

conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *MSS tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het EHRM, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen worden toegepast, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient bijgevolg aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Vooreerst dient er naar uw persoonlijke situatie gekeken te worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u een degelijke opleiding hebt genoten, zo zou u zelfs de kans gekregen hebben om twee jaar te studeren aan de universiteit. Daarnaast zou u als atleettrainer en op de boerderij van uw neef ook al enige professionele ervaring hebben kunnen opdoen (CGVS, p. 11-12). Bijgevolg kan ook aangenomen worden dat u over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Gaza opnieuw aan werk te geraken. Hiernaast kan er ook nog naar uw netwerk gekeken worden, zo verblijven uw ouders, broers en zussen momenteel nog steeds in Gaza. Daarenboven zijn uw ouders nog altijd eigenaar van hun woning in Khan Younis en wonen uw zussen ook in hun eigen woningen (CGVS, p. 5 en 7). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza in uw ouderlijk huis of bij een van uw zussen onderdak zou kunnen vinden. Daarenboven ontvangt uw broer S. (...) momenteel nog altijd een inkomen van de Palestijnse Autoriteit, werkt uw broer Kh. (...) in Cairo, Egypte, voor het bureau van M. D. (...) en werken de echtgenoten van uw zussen ook (CGVS, p. 6-7). Uit uw verklaringen blijkt bovendien ook dat er enige solidariteit is binnen uw familie en dat jullie elkaar ondersteunen (CGVS, p. 5). Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient er geconcludeerd te worden dat de situatie van uw familie behoorlijk is en u in Gaza over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij een terugkeer redelijkerwijze kan steunen.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij stelt dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat hij en/of zijn familie tot de kwetsbaarste groep van de Gazaanse bevolking behoort. Waar verzoeker erop wijst dat zijn familie een beroep diende te doen op voedsel- en financiële hulp van UNRWA, blijkt vooreerst nergens uit zijn verklaringen dat zijn familie naast voedselhulp, gratis medische behandelingen en basisonderwijs ook rechtstreekse financiële steun zou hebben gekregen van UNRWA (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker geeft weliswaar aan dat zijn familie zonder de hulp van UNRWA niet kon rondkomen, doch uit zijn verklaringen blijkt niet – en verzoeker toont niet aan – dat hij en zijn familie zich ondanks de genoten UNRWA-bijstand in dermate precaire levensomstandigheden bevonden dat zij niet in staat waren in hun meest elementaire levensbehoeften te voorzien. Dat verzoeker in Gaza samen met één broer moest instaan voor het onderhoud van het hele gezin, vindt evenmin steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde dat zijn twee broers ambtenaar zijn bij de Palestijnse Autoriteit en zijn ouders financieel steunen (*ibid.*, p. 5). De ene broer, K., zou op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud tijdelijk in Egypte zijn geweest en daar verder zijn functie als ambtenaar bij de Palestijnse Autoriteit hebben uitgeoefend (*ibid.*, p. 6). Verder verklaarde verzoeker dat zijn drie zussen die nog in Gaza zijn allen getrouwd zijn met een echtgenoot die werkt en tevens over een eigen woning beschikken (*ibid.*, p. 7). Verzoeker gaf aan dat hij nooit gewerkt heeft in Gaza, maar dat hij als atleettrainer een bedrag van 100 dollar per maand ontving en dat dit voor een universiteitsstudent in Gaza genoeg is (*ibid.*, p. 12). Dat verzoeker dit beperkte inkomen ook zou hebben moeten aanwenden om zijn gezin te onderhouden, blijkt nergens uit zijn verklaringen. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan de persoonlijke gebeurtenissen van 22 maart 2012, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker zijn studies moest stopzetten omwille van deze gebeurtenissen en dat hij in de periode tot aan zijn vertrek uit Gaza in december 2016 geen professionele activiteiten heeft uitgeoefend behalve helpen op de boerderij van zijn neef in ruil voor de mogelijkheid om daar te verblijven (*ibid.*, p. 12-13). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, en door verzoeker niet wordt betwist, kan worden aangenomen dat verzoeker over de nodige scholing en professionele ervaring beschikt om in Gaza opnieuw aan het werk te geraken.

De verwijzing in dit verband naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in zijn land van gewoonlijk verblijf in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

De Raad concludeert dat verzoeker geen concrete en pertinente argumenten aanbrengt op basis waarvan kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1, D van het Verdrag van Genève en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te

voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en dus een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.3.4.2.2.3.2. De vluchtmotieven van verzoeker

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de Gazastrook ontvlucht is omwille van problemen met de familie van een meisje, K. K., dat samen met hem studeerde aan de universiteit. Dit meisje zou door haar oom, die een verantwoordelijke was bij Al-Qassam, zijn doodgeschoten omdat hij het niet kon verdragen dat zij met verzoeker op 22 maart 2012 naar het strand was gegaan. Verzoeker zelf zou op 22 maart 2012 geblinddoekt zijn meegenomen naar een begraafplaats en daar zijn geslagen en messteken hebben gekregen in zijn buik. Hij zou door zijn broer naar het ziekenhuis gebracht zijn en een uur nadat hij het ziekenhuis had verlaten gearresteerd zijn geweest door de interne veiligheidsdienst en gedurende drie maanden in de gevangenis zijn vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Na zijn vrijlating in juni 2012 zou verzoeker onder huisarrest zijn geplaatst, waaraan hij na twee maanden zou zijn ontkomen door naar de boerderij van zijn neef te vluchten. Verzoekers familie zou een viertal keer bedreigd en mishandeld zijn geweest door de oom van K. K. en verzoeker zelf zou door de rechtbank bij verstek veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van vijf jaar. Op 18 december 2016 zou verzoeker erin geslaagd zijn Gaza te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat aan voormelde problemen geen geloof kan worden gehecht, omdat (i) de geloofwaardigheid van verzoekers relaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen zijn verklaringen over wat er op 22 maart 2012 zou zijn gebeurd, over het feit of een verzoeningscommissie hem al dan niet zou hebben bezocht in de gevangenis, over zijn laatste verblijfplaatsen in Gaza, over het moment waarop hij bij verstek zou zijn veroordeeld, en over de woonplaats van zijn ouders, omdat (ii) er een grote discrepantie werd waargenomen tussen de verklaringen die verzoeker en zijn zus H. in het kader van hun verzoek om internationale bescherming hebben afgelegd, omdat (iii) de timing van verzoekers vertrek uit Gaza hoogst bevreemdend is, en omdat (iv) verzoeker in België geen navraag meer heeft gedaan naar de problemen die hij in Gaza zou hebben gekend.

Ter staving van zijn relaas legt verzoeker tijdens de administratieve procedure twee oproepingsbrieven van de interne veiligheidsdienst, een oproepingsbrief van de politie, een convocatie van de rechtbank en een document betreffende een huisarrest neer (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten', nr. 3-7). Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een klacht van de procureur-generaal van de Palestijnse Autoriteit tegen hem, een attest van een wetsdokter met betrekking tot het overlijden van K. K., een aanhoudingsbevel na schuldigverklaring afgegeven op 6 april 2015, een vonnis van 26 maart 2015 waarin hij veroordeeld wordt tot een celstraf van vijf jaar, en een getuigenverklaring met betrekking tot intimidaties en doodsb bedreigingen jegens zijn familie. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts fotokopieën en geen originele documenten neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan evenwel slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. X). Voormelde documenten kunnen bijgevolg niet volstaan om de waarachtigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten te bewijzen.

Voorts legt verzoeker tijdens de administratieve procedure enkele krantenartikelen over de dood van K. K. neer alsook de internetlinks naar deze artikels. Blijkens verzoekers verklaringen wordt hij in deze artikelen echter nergens vermeld (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Deze artikelen kunnen dan ook niet dienen ter staving van verzoekers persoonlijke vluchtmotieven.

Wat betreft de medische documenten die verzoeker neerlegt ter staving van de fysieke letsels en de psychische problemen die hij zou hebben opgelopen omwille van zijn problemen met de oom van K. K., wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt:

“Deze attesten volstaan echter niet om de door u aangehaalde problemen te staven, dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest opgesteld door een psycholoog of psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of psychiater bij het vaststellen van zijn

diagnose en eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt."

Verzoekers verwijzing naar twee arresten van het EHRM, met name het arrest I./Zweden van 5 september 2013 en het arrest R.J./Frankrijk van 19 september 2013, is in dezen niet dienstig ter weerlegging van de voorgaande motieven. De Raad merkt op dat uit lezing van voormelde arresten niet kan worden besloten dat medische attesten zonder meer in aanmerking dienen te worden genomen als aanwijzing of bewijs van de vervolgingsfeiten die de betrokken verzoeker aanhaalt en die de daarin vastgestelde fysieke en/of psychische letsels zouden hebben veroorzaakt. Verzoeker toont niet aan dat *in casu* gelijkaardige feiten en omstandigheden aan de orde zijn als deze die ten grondslag lagen aan voormelde arresten. Zoals verwerende partij in haar verweernota terecht opmerkt, betwijfelden de nationale autoriteiten in de zaak I./Zweden op zich niet dat de (eerste) verzoeker gefolterd was, doch meenden zij dat hij niet voldoende aannemelijk had gemaakt waarom en door wie hij zou zijn gefolterd. Het EHRM wees op de ernstige en zichtbare letsels op het lichaam van betrokkene en op het feit dat deze letsels volgens de in deze zaak neergelegde medische attesten consistent zijn met de uitleg van betrokkene wat betreft het tijdstip en de omvang van de foltering die hij zou hebben ondergaan (EHRM 5 september 2013, I./Zweden, §§ 61 en 67-69). In voormelde zaak R.J./Frankrijk weerhield het EHRM een ernstig vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM gelet op de aard, de ernst en het recente karakter van de verwondingen van betrokkene, zoals deze blijken uit het medisch attest dat ter staving van deze verwondingen werd neergelegd (EHRM 19 september 2013, R.J./Frankrijk, § 42). Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij meent dat het *in casu* neergelegde medisch attest van 30 maart 2018 bewijst dat hij vervolging heeft ondergaan. Het attest maakt melding van een litteken van een tiental centimeter aan de rechterkant van het lichaam dat volgens verzoekers verklaringen het gevolg is van slagen hem toegediend door de politie in Gaza. De behandelend arts spreekt er zich in dit attest niet over uit of het vastgestelde letsel al dan niet verenigbaar is met de verklaringen van verzoeker. Verder is in het attest sprake van symptomen van psychologisch lijden en een aanzienlijk post-traumatisch syndroom, zonder enige toelichting. Gelet op het summiere karakter van deze vaststellingen, kan uit het attest geen bewijs noch een vermoeden worden afgeleid dat verzoeker het slachtoffer werd van foltering. Het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State van 26 maart 2019, waarin verwezen wordt naar voormelde arresten van het EHRM, is omwille van voornoemde redenen evenmin dienstig.

Het door verzoeker neergelegde paspoort en de fotokopieën van zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, zijn UNRWA-registratiekaart en een attest van de universiteit hebben geen betrekking op de kern van zijn relaas.

Gezien de voorgaande vaststellingen en redenen, oordeelt de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Hoger is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en niet aannemelijk maakt dat hij het mandaatgebied van UNRWA diende te verlaten omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn profiel, dient te worden vastgesteld dat hij desbetreffend slechts verwijst naar zijn ongeloofwaardig bevonden problemen met de oom van K. K. omwille van zijn omgang met dit meisje, enerzijds, en het feit dat zijn broer lid van Fatah zou zijn, anderzijds. Wat het lidmaatschap van verzoekers broer K. van Fatah betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet verklaard heeft enige problemen te hebben gehad noch te vrezen omwille van het loutere feit dat zijn broer tot Fatah zou behoren. Volgens verzoekers verklaringen zou zijn broer in 2014 of 2015 gedurende veertig dagen opgesloten zijn geweest door de interne veiligheidsdienst op beschuldiging van betrokkenheid bij een partij. Desgevraagd gaf verzoeker

evenwel aan te denken dat de opsluiting van zijn broer eerder met zijn persoonlijke probleem met de oom van K. K. te maken had dan met het lidmaatschap van Fatah, aangezien zijn broer al sinds zijn jeugd aangesloten zou zijn bij Fatah (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27 en 28). In zoverre verzoeker thans in voorliggend verzoekschrift zou aanvoeren dat hij problemen met Hamas vreest omwille van het enkele feit dat zijn broer tot Fatah behoort, stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt dat het bestaan van een persoonlijke vrees om die reden in zijn hoofde onderbouwt. Overigens werd aan verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of hij alle redenen die aanleiding hebben gegeven tot het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming verteld heeft, waarop verzoeker bevestigend antwoordde (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30). In het licht van voorgaande vaststellingen kan verzoeker de commissaris-generaal niet ernstig verwijten geen onderzoek te hebben gevoerd naar het risico dat familieleden van een lid van Fatah lopen en hierover geen informatie te hebben opgenomen in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle relevante elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen bij de asielinstanties en niet slechts voor het eerst in het kader van het beroep tegen een negatieve beslissing aangaande dit verzoek.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat uit de neergelegde medische attesten niet blijkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen omwille van psychische problemen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende terechte overwegingen:

“Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw asieltrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt. Bovendien dateert het meest recente attest van maart 2018 en gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS zelfs aan dat u uw situatie ondertussen veel verbeterd was ten opzichte van uw aankomst in België (CGVS, p. 15).”

Waar verzoeker wijst op de emotionele sfeer gedurende zijn persoonlijk onderhoud, merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvullende nota verschillende medische attesten voegt. Het betreft een psychiatrisch verslag van 5 maart 2020 van de dienst Psychiatrie van UZ Gent (stuk 2), een (ongedateerd) medisch getuigschrift waarin verwezen wordt naar voormeld verslag (stuk 1) en een attest van de afdeling Kinder- en jeugdpsychiatrie van UZ Brussel van 13 maart 2020 (stuk 3). Uit het psychiatrisch verslag van 5 maart 2020 (stuk 2) blijkt dat verzoeker zich op 3 maart 2020 heeft aangemeld op de afdeling Spoedpsychiatrie van UZ Gent na doorverwijzing door zijn huisarts omwille van psychotische symptomen en suïcidaliteit. Verzoeker werd blijkens het verslag gehospitaliseerd op het Centrum voor Urgentiepsychiatrie van 3 tot 4 maart 2020. De psychiatrische klachten die in het verslag worden omschreven zijn gebaseerd op de verklaringen die verzoeker daarover heeft afgelegd. Verzoeker maakt onder meer melding van een trauma naar aanleiding van een zelfmoord van een vriendin vijf jaar geleden en zou drie jaar geleden ook zelf een zelfmoordpoging hebben ondernomen. In het verslag kan worden gelezen dat verzoeker zich de dag na zijn opname beter voelde en geen psychotische symptomen meer vertoonde. In een gesprek met een arts en een psycholoog zou verzoeker zijn angst voor de afloop van zijn asielpcedure hebben geuit. Verzoeker alludeert op een eventuele zelfmoordpoging. Verzoeker heeft blijkens het verslag zelf gevraagd om uit het ziekenhuis te worden ontslagen op 4 maart 2020. Blijkens het verslag adviseert de dienst Psychiatrie een ambulante opvolging door de huisarts en een psycholoog van de vzw Solentra van UZ Brussel. Verzoeker werd ook medicatie voorgeschreven. In het medisch attest (stuk 1) wordt onder verwijzing naar voormeld

psychiatrisch verslag vastgesteld dat verzoeker aan PTSD lijdt. Het attest stelt dat verzoekers situatie heden wat gestabiliseerd is, maar dat verzoeker zeker strikte controle en begeleiding nodig heeft. Uit het attest van de afdeling Kinder- en Jeugdpsychiatrie van UZ Brussel van 13 maart 2020 (stuk 3) blijkt dat verzoeker sinds 20 september 2019 begeleid wordt door de vzw Solentra, verbonden aan de afdeling Kinder- en Jeugdpsychiatrie van UZ Brussel. Verzoeker werd er op 16 juli 2019 aangemeld met PTSD-klachten. Volgens het attest heeft verzoeker nood aan psychologische ondersteuning op tweewekelijkse basis.

Op basis van het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoeker een kwetsbaar persoon is, gelet op zijn afdoende bewezen verzwakte mentale weerbaarheid.

2.3.4.3. Besluit

Rekening houdend met de vaststelling dat UNRWA door de financieringsproblemen noodprogramma's, zoals het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*", moet aanpassen en medewerkers moet ontslaan (zie 2.3.4.2.1.), en gelet op verzoekers kwetsbaar profiel zoals blijkt uit de psychiatrische verslagen en zijn nood aan medische opvolging en medicatie (zie 2.3.4.2.2.3.2.), en de volatiele veiligheidssituatie in Gaza (zie 2.3.4.2.2.2.), is de Raad van oordeel dat verzoeker zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook actueel persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt, dat verzoeker dan ook verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Verdrag van Genève, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN